eius surrexit mortuꝰ ille. Alter quidã
secularis vite hñs tres filios renũciauit
seculo. ⁊ venit ad monasteriũ relinquẽs
filios suos in ciuitate. Et cuꝫ fecisset tres
annos in mõasterio. ceperũt ei cogitatiões
sue filios ad memoriã freq̃nter adducere
et ꝯtristabat̃ ꝓ eis valde. Neqꝫ eñ dixe-
rat abbati filios se hr̃e. Videns ãt abbas
eum tristẽ dixit ei. Quid habes qḋ trist⁊
es. Et narrauit ei q꞉ tres filios haberet in
ciuitate. ⁊ q꞉ vellet eos ad mõasteriũ eius
adducere. Precepit ãt abbas vt adduce
ret eos. Qui cũ ꝑrexisset ad ciuitatẽ inue
nit duos ex eis iã fuisse defunctos. vnuꝫ
vero solũmõ remãsisse. Quẽ assumẽs ve
nit ad monasteriũ ⁊ requirẽs abbatẽ non
eum inuenit illic. Interrogauit ãt fratres
vbi esset abbas. et illi dixerũt. Vsqꝫ ad pi
strinũ ꝑrexit. Ille vero tollens filium suũ
quẽ adduxerat. abijt ĩ pistrinũ. Et vidẽs
eum abbas venientẽ salutauit. ⁊ tenens
infantẽ quẽ adduxerat amplexatus est eũ
et osculabat̃. Et dixit pr̃i eius. Amas eũ.
et ille dixit. Etiam. et rursus dixit ei Om
nino diligis eũ. ⁊ rñdit. Etiam. Hoc au-
diens abbas. dixit ei. Tolle ergo si amas
eum et mitte eũ in furnũ. sic mõ dũ ardet
furnus. Et tenens pr̃ filiũ suũ iactauit eũ
in furnum ardentẽ. statimqꝫ factus est fur
nus velut ros. Ex qua re acquisiuit gl'iam
in tẽpe illo. queadmodũ Abraam pr̃iar-
cha. Dixit quidã abbas senex. Q꞉ frat̃
qui ad obediẽtiã pr̃is sp̃ũalis aĩm dederit
maiorẽ mercedẽ hꝫ. q̃ꝫ ille qui in heremo
solus recesserit. Dicebat aũt. Q꞉ narra-
uerit aliq̃s patꝝ vidisse se q̃ttuor ordines
in celo. quoꝝ p̃mus erat ordo hoĩm infir-
moꝝ et gr̃as agentiũ deo. sc̃dus ordo ho
spitalitateꝫ sectantiũ et instãter mĩstrãtiũ
in his. tercius ordo in solitudine ꝯuersan
tium ⁊ non videntiũ hoĩes. quartus ordo
eoꝝ qui ad obediendum sp̃ũalibꝫ pr̃ibꝫ se
subijciũt. ꝓpter dñm deũ. Vtebat̃ auteꝫ
ordo obedientiũ torque aurea et corona.
⁊ maiorem q̃ꝫ alij gl'am hẽbat. Ego auteꝫ
dixi ei, qui mihi oñdebat omĩa hec. Quõ

iste ordo qui ꝑuus est maiorẽ q̃ꝫ alij gl'am
habꝫ. Et rñdens dixit mihi. Si qui hospi
talitatem sectant̃ s̃m ꝓpriam voluntatem
ĩdipsum faciũt. similiter ⁊ qui in heremo se
obligant. arbitrio suo de seculo recesserũt
hic aũt ordo qui se ad obedientiã dedit.
oẽs voluntates suas abijciens pendet ad
deũ ⁊ ad iussionem sp̃ũal' pr̃is. ꝓpterea et
maiorẽ gl'am p̃ alijs habet. Quaꝓpter o
fili bona est obedientia q̃ ꝓpter deũ fit. In
tendite ergo filij virtutis huꝰ aliq̃d ex ꝑte vesti
giũ. Obedientia ẽ salus oĩm fideliũ ⁊ oĩꝫ
virtutũ. Obedientia est regni celoꝝ inuẽ-
trix. Obediẽtia ẽ celos apiens et hoĩem d
terra eleuans. Obedientia cohabitatrix ẽ
angeloꝝ. Obediẽtia sc̃oꝝ oĩm cibus est.
Ex hac eñ multi ablactati sunt. et ꝑ hanc
ad ꝑfectionem ꝑuenerunt.

Explicit liber de Obedientia.

Incipit liber de humilitate.

Abbas Anthonius deficiens
in ꝯsideratiõe ꝓfunditatis iu
diciorꝝ dei. postulauit dicens
Dñe quõ aliqui ꝑuo tp̃e vite
sue moriuntur ⁊ alij vltra decrepitam ve-
niunt senectutẽ ⁊ quare quidã egeni sunt
⁊ alij facultatibꝫ ditant̃ ⁊ quõ iniusti opu
lenti sunt. iusti vero pauꝑtate p̃munt̃. Et
venit ei vox dicens. Anthoni ad teip̃m in
tende. hec eñ iudicia dei sũt. ⁊ te scire ea nõ
ꝯuenit. Dixit abbas Anthoniꝰ abbati
Pastori. Hoc ẽ magnũ opus hoĩs vt cul
pam suã suꝑ se vnusquisqꝫ ponat corã do
mino. ⁊ expectet temptatõem vsqꝫ ad vl
timũ vite sue tẽpus. Dixit iteꝝ abbas
anthoniꝰ Vidi oẽs laq̃os inimici. tensos
in terra. ⁊ ingemiscens dixi. Quis putas
transiet istos. Et audiui vocem dicenteꝫ
humilitas. Venerũt aliq̃n senes ad ab-
batem anthoniũ. ⁊ erat cum eis etiã abbas
Joseph. Volens aũt abbas Anthonius
ꝓbare eos. mouit s̃monẽ de scp̃turis sc̃is
et cepit interrogare a iunioribꝫ quid esset

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
gefördert durch die DFG